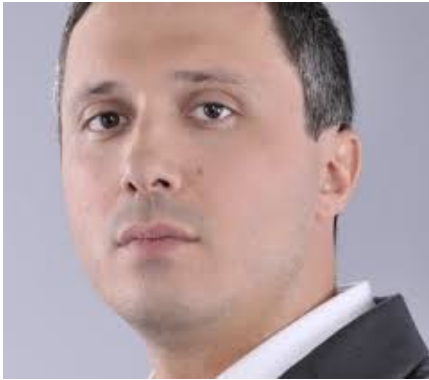

Често се ових дана може чути питање зашто су Двери ишле код Вучића? Претпостављам да је контекст у коме се питање поставља тај да се овај потез Двери тумачи као одступање од наше политике или омекшавање и превелики излазак у сусрет озлоглашеном властодршцу. Посебно када се има у виду да је СНС директан организатор краће избора и да су Двери биле једна од главних жртви оваквих изборних манипулација од стране власти.

Сматрам својом личном обавезом да у оквиру политичке културе за коју се залажем образложим овај потез Двери свим добронамерним саборцима, гласачима и симпатизерима нашег Покрета, као и заинтересованој јавности.

Двери су једина нова политичка чињеница у Народној скупштини Републике Србије. Никада нисмо били у власти. Нисмо купили дипломе. Нисмо прелетали из странке у странку, мењали уверења и морал. Иза себе немамо афере. Нисмо учествовали у политичкој прошлости препуној политичара са реповима и путером на глави. Хоћемо да будемо другачији и своји. Нећемо да се укалупимо у ову илу ону зацртану типологију српске политике.

Посланичка група Двери у Народној скупштини позвана је на разговор са мандатаром за састав нове Владе. Мандатар сигурно има своје мотиве зашто то уопште ради, али је чињеница да смо позвани и да на тај позив – као на нову парламентарну праксу - треба одговорити. Што бисмо ми бежали од тога? Никоме ништа нисмо дужни, никога се не плашимо. Имамо свој препознатљив програм од кога не одступамо, спремни смо да са тим програмом изађемо пред било кога. Наша је обавеза да бранимо свој програм и заступамо бираче који су за нас гласали и пред Вучићем, и пред ЕУ, и пред НАТО пактом и пред било којом адресом без обзира колико нам је (не)наклоњена или шта ми о њој мислимо. Бирачи нас нису бирали да стојимо са стране, бавимо се невладиним радом, издајемо саопштења, организујемо трибине, критикујемо власт и дајемо предлоге на

интернету. Гласачи су нам дали своје поверење да их свуда и на сваком месту заступамо и да не одустанемо од предизборних обећања. Дакле, моја је обавеза да идем свуда где могу да представим програм Двери и да се борим да тај програм остварим.

...и да ли је тог тренутка бити мања или слабија опозиција лошој власти? Не, ако се не продам, нећу свој програм и не одступам од својих уверења.

Није ствар у томе да мрзимо Вучића, већ да га политички победимо

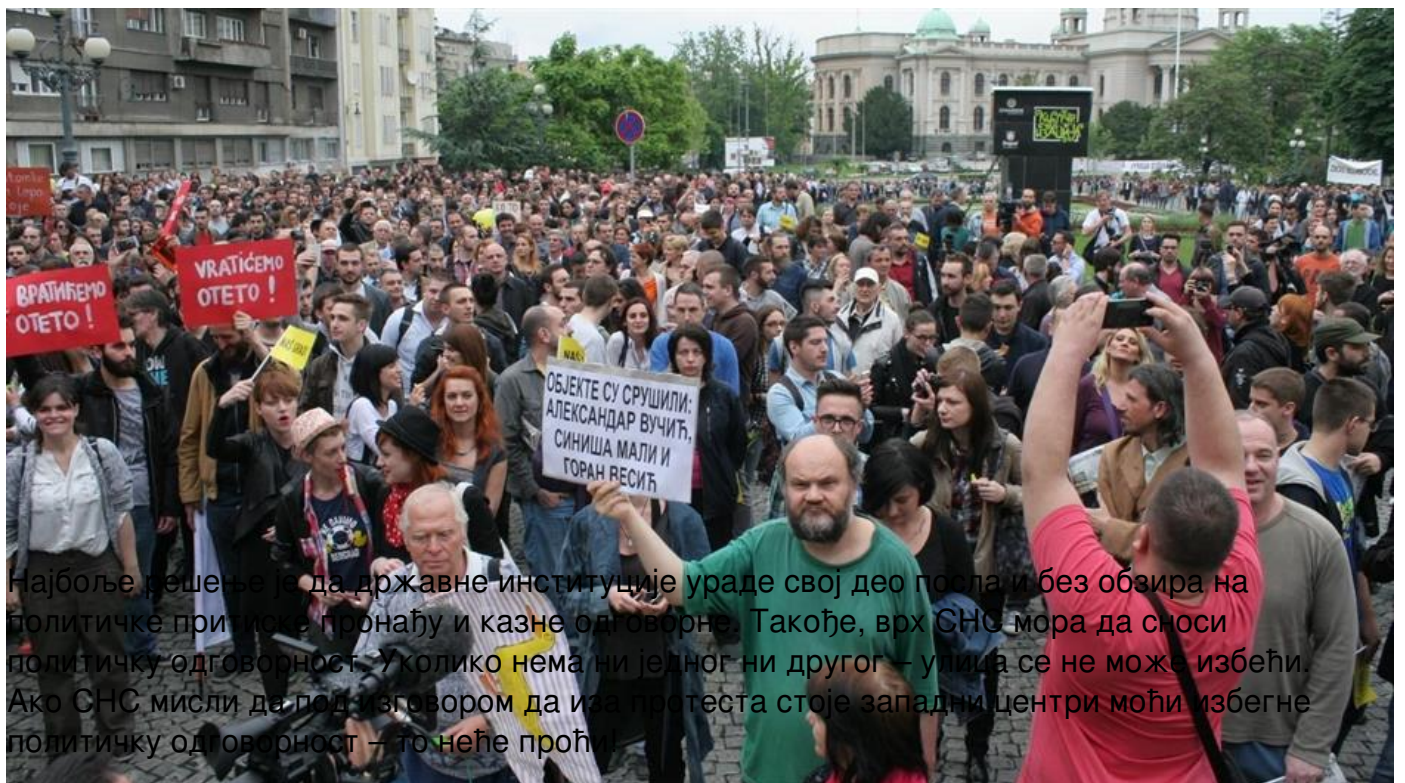
Не спадам у Вучићеве обожаватеље – ни јавне, ни тајне. Нити сам са њим икада био у истој странци. Нисам са њим у дослуху као многи који се представљају другачије. Добро је познато да су Двери годинама у жестокој опозицији СНС и да смо у више наврата правили протесте против њихове власти (поводом антиуставних Бриселских споразума, геј параде, Тонија Блера, продаје Телекома, избора Томислава Николића за почасног грађанина Чачка, изборне крађе...). Што је до нас увек смо били спремни да се побунимо када је власт повлачила штетне потезе, и тако ће бити и убудуће.

Не спадам ни у оне који Вучића патолошки мрзе. Нити у оне који се нуде да га замене, уверавајући странце да ће им још боље служити него што то Вучић тренутно чини.

Не пада ми на памет да Вучића браним од заслужених критика. Први сам за сваку демократску акцију да Вучићева власт у Србији буде срушена. Али, нећу себи дозволити да будем део оних који ће га - када му истекне рок трајања - рушити за рачун Запада.

Добар пример је „случај Савамала“. Да ли је то један од највећих скандала власти у новијој политичкој историји Србије. Да! Ко је тај ко сме да руши објекте под велом ноћи са фантомкама на главама, а да полиција не реагује? Јасно је да иза тога стоји највиша власт, и то не само града Београда, јер „Београд на води“ није градски већ републички пројекат. Ако су неки објекти на том простору нелегални – зашто их нису срушили по дану, по налогу грађевинског инспектора и уз асистенцију полиције, како се то иначе ради у таквим случајевима? Да ли сви треба да се побунимо против оваквог понашања власти? Апсолутно! Јер, ако их не зауставимо данас на овом случају – са фантомкама ће нам доћи на кућни праг и одузимати или рушити шта им је драго у Србији.

Са друге стране гледано, да ли је грађанска иницијатива „Не да(ви)мо Београд“ аутентично грађанска? Није. Јасно је да иза ње стоје агенти страног интереса у Србији. Да ли сви ми, обични грађани и политичари који подржавамо и идемо на разне протесте овим поводом, можемо бити изманипулисани за неки потпуно други циљ од владавине права и кажњавања одговорних за ово безакоње и криминал прве врсте? Постоји та опасност, јер добро знамо да нам то не би био први пут. Довољно је да се сетимо 5. октобра 2000.

Најбоље решење је да државне институције ураде свој део посла и без обзира на политичке прилике пронађу и казне одговорне. Такође, врх СНС мора да сноси политичку одговорност. Уколико нема ни једног ни другог – улица се не може избећи. Ако СНС мисли да под изговором да иза протеста стоје западни центри моћи избегне политичку одговорност – то неће проћи!

Шта сам заправо хтео да Вам кажем?

Свој сам. Не подлежем понудама ни притисцима ни споља ни изнутра. Размишљам својом главом и гледам где је интерес мога народа и државе. Хоћу да рушим Вучића са власти заједно са својим народом, а не са странцима. Јер добро знам из новијег српског политичког искуства да када странци некога руше – доводе још горег.

Да ли странци у овом тренутку руше Вучића? Не. Они су задовољни њиме. Он испуњава већину њихових налога. Али, они никада нису у потпуности задовољни. Они увек траже још. Они увек сматрају да није испуњено довољно наредби. Они тренутно вежбају уходану инфраструктуру која им може поново затребати. Они већ планирају замену за Вучића која ће бити још кооперативнија. Они никада не спавају. Они увек имају више решења да Србију задрже у колонијалном статусу.

Да ли су западни центри моћи одушевљени нашом постојећом или потенцијалном сарадњом са Русијом и Кином? Разуме се да нису и да ће све учинити да је онемогуће. Да ли ако Вучић нешто ради са Русима и Кинезима треба да будемо против тога зато што то ради Вучић, или треба да гледамо да ли је то у српском националном и државном интересу? Исто се односи и на све друге потезе власти у спољњој и унутрашњој политици, без обзира ко је на њеном челу. То је политичка позиција Двери: све меримо мером српских националних и државних интереса и према томе се постављамо у датој ситуацији.

Вучић као нови Мило или нови Додик

Вучић је све ближи стављању пред свршен чин и његов маневарски простор се сужава. Он има две опције.

Једна је да до краја крене путем Мила Ђукановића, на чији режим највише и личи власт у Србији. То значи увођење санкција Русији, улазак у НАТО и укидање споразума о слободној трговини са Руском Федерацијом, као и заборављање на кинеске инвестиције и преговоре са Евроазијском економском унијом. То значи и избацивање Косова и Метохије из Устава Србије и практично саучествовање до краја у стварању независног Косова, затим дозволу увоза, производње и промета ГМО, као и продају

пољопривредног земљишта странцима, уз комплетно препуштање преосталих оаза српског банкарства и привреде у руке странаца. То је пут потпуног служења интересима Запада у Србији.

У другој опцији Вучић може поћи путем Милорада Додика. Он је дошао на власт слично као Вучић – схватајући да на власт може доћи само уз помоћ западних сила, остављајући се у функцију зајадних интереса. Међутим, када је дошао на чело државе Додик је схватио да нема краја западним уценама и да ће уколико настави да испуњава све њихове налоге самоукинути Републику Српску. Тада је започео са националном политиком у интересу очувања Републике Српске. Управо притисак да се одрекне Републике Српске биће још један од нових захтева и уцена којима ће Вучић бити ускоро изложен, ако већ није.

Овај други пут је пут борбе за државни суверенитет – територијални, одбрамбени, монетарни, привредни, идентитетски... Вековни пут српског народа који мора проћи сваки српски вођа који хоће да служи интересима свога народа, а не страних господара – без обзира на тежину и цену тога пута.

Како доживљавам мандат који су ми грађани поверили?

Никад нисам имао проблем да кажем да је власт урадила нешто добро ако је урадила нешто добро. Неувођење санкција Русији је можда једино добро што је урадила Вучићева власт, уз неке веома мале помаке у сређивању државних финансија, где још увек не сме да се ухвати у коштац са међународним монетарним институцијама, страним

банкама и домаћим тајкунима који сишу крв Србији и нашу државу претварају у земљу јефтине радне снаге и робља које ће радити за страног газду, који овде долази само да би изнео екстрапрофит у иностранство.

Овде се, међутим, поставља друго, битније питање: да ли ће мандатар да усвоји било који од конструктивних предлога Двери или ће остати талац еврофанатизма, западних амбасада и неолибералног погледа на свет који су га одвели у антиуставно деловање по питању КиМ, подршку страним инвеститорима и убијање домаће производње, као и окупаторски покушај промене свести српског народа. Бахати партијски кадрови, лично богаћење најближег окружења, медијски мрак, изборни лоповлуци и страначки интереси изнад државних су већ опште место свих досадашњих властодржаца које и СНС баштини, а западни ментори одобравају. Српски покрет Двери неће престати да се бори против тога.

Међутим, немам ништа против и јавно бих подржао када би Вучић - примера ради – у новој Влади формирао Министарство за бригу о породици и покренуо борбу против беле куге. Или када би додатно опорезовао стране банке као његов пријатељ Виктор Орбан. Не бих био ништа мања опозиција ако бих рекао да је то права ствар и да је то за Србију добро. Уосталом, то би било остварење програма Двери за који се годинама залажемо. То не значи да би друге ствари које ће радити Вучићева Влада биле добре. Напротив, бићемо најжешћи противник свих лоших кадрова и погрешне политике нове Владе. Али, на овом примеру показујемо како ми доживљавамо опозиционо деловање.

Зашто сам ишао код Вучића

Пише: Бошко Обрадовић
четвртак, 16 јун 2016 16:20

